

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

8. února 2018 *

„Ochranná známka Evropské unie – Řízení o zrušení – Obrazová ochranná známka Evropské unie Vieta – Skutečné užívání ochranné známky – Rozhodnutí přijaté v návaznosti na zrušení předchozího rozhodnutí Tribunálem – Článek 65 odst. 6 nařízení (ES) č. 207/2009 [nyní čl. 72 odst. 6 nařízení (EU) 2017/1001] – Překážka věci rozsouzené“

Ve věci T-879/16,

Sony Interactive Entertainment Europe Ltd, se sídlem v Londýně (Spojené království), zastoupená S. Malyniczem, QC,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému J. Crespo Carrillem a D. Walickou, jako zmocněnci,

žalovanému,

přičemž další účastníci řízení před odvolacím senátem EUIPO byla

Marpefa, SL, se sídlem v Barceloně (Španělsko),

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu EUIPO ze dne 4. října 2016 (věc R 1010/2016-4) týkajícímu se řízení o zrušení mezi společnostmi Sony Computer Entertainment Europe Ltd a Marpefa, SL,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení A. M. Collins (zpravodaj), předseda, M. Kančeva a J. Passer, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: X. Lopez Bancalari, rada,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 14. prosince 2016,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 28. března 2017,

po jednání konaném dne 10. listopadu 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Dne 3. srpna 2000 podala společnost Gedelson, SA u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) přihlášku ochranné známky Evropské unie na základě nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů [nahrazeného nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1) ve znění pozdějších předpisů, které bylo následně nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1)].
- 2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je následující obrazové označení:

- 3 Výrobky, pro které byl zápis požadován, spadají do třídy 9 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a odpovídají následujícímu popisu: „Gramofonové desky, zařízení na čištění gramofonových desek, reproduktory, akustické měniče, zesilovače zvuku, videopásky, magnetické pásky, reproduktorové skříně, videokamery, exponované kinematografické filmy, kompaktní disky, diapozitivy, fotoaparáty, počítače, obrazovky, přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu, televizory, gramofony“.
- 4 Zpochybněná ochranná známka byla zapsána dne 13. září 2001 pod č. 1790674 pro výrobky uvedené v bodě 3 výše.
- 5 Dne 12. prosince 2002 byl do rejstříku EUIPO zapsán převod zpochybněné ochranné známky ve prospěch společnosti Marpefa, SL.
- 6 Dne 25. července 2010 byl zápis zpochybněné ochranné známky obnoven do 3. srpna 2020.
- 7 Dne 14. listopadu 2011 předložila žalobkyně, společnost Sony Interactive Entertainment Europe Ltd, která měla k tomuto datu firmu Sony Computer Entertainment Europe Ltd, návrh na zrušení zpochybněné ochranné známky na základě čl. 51 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 [nyní čl. 58 odst. 1 písm. a) nařízení 2017/1001] pro všechny výrobky, pro něž byla zapsána. Žalobkyně v tomto návrhu tvrdila, že tato ochranná známka nebyla v Evropské unii po relevantní období pěti let skutečně užívána a že neexistovaly žádné důvody pro její neuvádění.
- 8 Dne 21. března 2012 společnost Marpefa v odpovědi na návrh na zrušení zpochybněné ochranné známky tvrdila, že zpochybněná ochranná známka byla skutečně užívána přinejmenším ve Španělsku mezi 14. listopadem 2006 a 13. listopadem 2011 pro všechny výrobky uvedené v bodě 3 výše a předložila řadu důkazů obsahujících zejména výraz „vieta“, jakož i následující obrazovou ochrannou známku Evropské unie (rovněž vyobrazenou v šedé barvě):

VIETA

- 9 Rozhodnutím ze dne 23. srpna 2013 zrušovací oddělení zamítlo návrh na zrušení pro následující

výrobky: „reproduktory, akustické měniče, zesilovače zvuku“ a „počítače, obrazovky, přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu, televizory, gramofony“. Zrušovací oddělení návrhu ve vztahu k ostatním výrobkům, na které se vztahuje zpochybněná ochranná známka, vyhovělo.

- 10 Dne 28. října 2013 podala žalobkyně odvolání u EUIPO znějící na zrušení rozhodnutí zrušovacího oddělení v části, v níž zrušovací oddělení zamítlo návrh na zrušení.
- 11 Rozhodnutím ze dne 2. července 2014 (dále jen „první rozhodnutí“) druhý odvolací senát EUIPO odvolání zamítl. Odvolací senát měl v podstatě za to, že důkazy předložené společností Marpefa prokazují, že zpochybněná ochranná známka byla v Unii po relevantní období skutečně užívána, pokud jde o „reproduktory, akustické měniče, zesilovače zvuku“ a „počítače, obrazovky, přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu, televizory, gramofony“, spadající do třídy 9.
- 12 Odvolací senát v prvním rozhodnutí zaprvé uvedl, že relevantním obdobím pro posouzení skutečného užívání zpochybněné ochranné známky je období od 14. listopadu 2006 do 13. listopadu 2011 včetně. Zadruhé měl odvolací senát za to, že požadavky týkající se místa užívání byly v projednávané věci splněny. Zatřetí, pokud jde o dobu trvání užívání, měl v podstatě za to, že důkazy předložené společností Marpefa jako celek prokazují „četnost“ a „pravidelnost“ užívání zpochybněné ochranné známky v Unii, zejména v letech 2008 až 2011. Začtvrté, pokud jde o povahu užívání, odvolací senát konstatoval, že zpochybněná ochranná známka nebyla užívána ve formě, která by měnila její rozlišovací způsobilost ve vztahu k formě, ve které byla zapsána. Zapáté měl za to, že celkové hodnocení důkazů odhalilo, že zpochybněná ochranná známka byla užívána k označování výrobků uvedených v bodě 11. V této souvislosti v bodě 46 prvního rozhodnutí zejména uvedl, že je jasné, že tyto výrobky jsou „elektronické a audiovizuální systémy, zařízení a výrobky, které jsou složeny z „přístrojů pro reprodukci zvuku a obrazu“, nebo jsou jejich součástí, že „mají podobnou nebo totožnou povahu a účel a nejsou komplementární, ale vnitřně spjatý“ a že „spadají do přirozeného rozsahu“, jak je definován v rozsudku ze dne 14. července 2005, Reckitt Benckiser (Španělsko) v. OHIM – Aladin (ALADIN), T-126/03, EU:T:2005:288. V témže bodě 46 dodal, že výraz „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ je definován dostatečně „přesným a ohraničeným způsobem“ pro označování výrobků, pro které bylo užívání prokázáno, a že neexistuje žádný platný důvod k provedení podstatných členění uvnitř této kategorie.
- 13 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. září 2014 a zapsaným do rejstříku pod číslem věci T-690/14 podala žalobkyně žalobu znějící na zrušení prvního rozhodnutí. Žalobkyně uplatnila na podporu své žaloby tři žalobní důvody. Třetí žalobní důvod vycházel z porušení zásady částečného užívání, uvedené v čl. 51 odst. 2 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 58 odst. 2 nařízení 2017/1001), a směřoval proti konstatování odvolacího senátu v bodě 46 prvního rozhodnutí. Žalobkyně v rámci uvedeného žalobního důvodu v podstatě tvrdila, že ochrana přiznaná zpochybněné ochranné známce pro „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ se vztahovala na mnohem širší kategorii výrobků a že tato kategorie měla být rozdělena do podkategorií. Na jednání ve výše uvedené věci dodala, že uvedená kategorie nebyla dostatečně jasně a přesně vymezena.
- 14 Rozsudkem ze dne 10. prosince 2015, Sony Computer Entertainment Europe v. OHIM – Marpefa (Vieta) (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950) Tribunál vyhověl třetímu žalobnímu důvodu v podstatě z důvodu, že na rozdíl od tvrzení uvedeného v bodě 46 prvního rozhodnutí nelze mít za to, že výraz „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ je vymezen dostatečně „přesným a ohraničeným způsobem“. Tribunál uvedl, že EUIPO byl ostatně na jednání vyzván, aby uvedl, na co se tento výraz vztahuje, přičemž nebyl schopen podat přesvědčivou odpověď. Tribunál rovněž konstatoval, že uvedený výraz, chápán ve vlastním a běžném smyslu, může zahrnovat širokou škálu audiovizuálních a elektronických zařízení, včetně zařízení, ve vztahu k nimž mělo zrušovací oddělení za to, že nebyl předložen důkaz o jejich skutečném užívání. Tribunál proto v bodě 69 rozsudku ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), prohlásil, že je třeba „[první] rozhodnutí [...] zrušit v rozsahu, v němž stanoví, že důkaz o skutečném užívání zpochybněné ochranné známky byl

podán pro „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“, a že tedy zamítá odvolání proti rozhodnutí zrušovacího oddělení zamítajícímu návrh na zrušení zpochybněné ochranné známky pro uvedené přístroje“.

15 Body 1 a 2 výroku rozsudku ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), znějí následovně:

„1) [První] rozhodnutí [...] se zrušuje v části, v níž se zamítá odvolání podané proti rozhodnutí zrušovacího oddělení, kterým se zamítá návrh na zrušení [zpochybněné] ochranné známky pro „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.“

16 V návaznosti na rozsudek ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), prezidium odvolacích senátů EUIPO rozhodnutím ze dne 6. června 2016 postoupilo věc čtvrtému odvolacímu senátu, pod číslem R 1010/2016-4.

17 Rozhodnutím ze dne 4. října 2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“) čtvrtý odvolací senát EUIPO odvolání ve věci R 1010/2016-4 zamítl.

18 Odvolací senát v napadeném rozhodnutí především uvedl, že mu v návaznosti na částečné zrušení prvního rozhodnutí rozsudkem ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), přísluší zkoumat, zda zpochybněná ochranná známka byla po relevantní období skutečně užívána pro „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ (bod 13 napadeného rozhodnutí). Odvolací senát upřesnil, že první rozhodnutí je pravomocné, co se týče „reproduktorů, akustických měničů, zesilovačů zvuku, počítačů, obrazovek, televizorů [a] gramofonů“, a že tudíž bylo skutečné užívání zpochybněné ochranné známky pro tyto výrobky prokázáno (bod 14 napadeného rozhodnutí).

19 Dále odvolací senát objasnil, že výraz „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ se vztahuje na všechna zařízení, která mohou reprodukovat zvuk a obraz najednou (bod 15 napadeného rozhodnutí). Měl za to, že televizor je synonymem zvláštního přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu a že právě z tohoto důvodu je nutné odvolání, které k němu podala žalobkyně, zamítnout (bod 17 napadeného rozhodnutí). Odvolací senát dodal, že výraz „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ je „specifickým výrazem a [...] synonymem ‚televizorů‘, které je dostatečně jasné a přesné“, a že není součástí názvu třídy 9 (bod 18 napadeného rozhodnutí).

20 Nakonec odvolací senát tvrdil, že v projednávané věci již není relevantní zásada stanovená judikaturou, která byla připomenuta v bodě 61 rozsudku ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), podle níž má v případě ochranné známky zapsané pro kategorii výrobků nebo služeb dostatečně rozsáhlou na to, aby uvnitř ní mohlo být rozlišeno několik podkategorií, které by mohly být považovány za samostatné, důkaz o skutečném užívání ochranné známky pro část těchto výrobků nebo služeb za následek pouze ochranu podkategorie nebo podkategorií, pod které spadají výrobky nebo služby, pro které byla ochranná známka skutečně užívána (bod 19 napadeného rozhodnutí).

Návrhová žádání účastníků řízení

21 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí;
- uložil EUIPO a další účastníci v řízení před odvolacím senátem náhradu nákladů řízení.

- 22 EUIPO navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 23 Žalobkyně uplatňuje na podporu své žaloby dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 72 odst. 6 nařízení 2017/1001). Druhý žalobní důvod vychází z porušení zásady, podle níž přihlašovatel musí výrobky nebo služby, pro které je ochranná známka Evropské unie požadována, identifikovat dostatečně jasně a přesně.
- 24 Co se týče prvního žalobního důvodu vycházejícího z porušení čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009, žalobkyně tvrdí, že odvolací senát přijetím napadeného rozhodnutí nerespektoval výrok rozsudku ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), ani úvahy Tribunálu, které k němu vedly.
- 25 Žalobkyně v této souvislosti uvádí, že odvolací senát měl nesprávně za to, že může přezkoumat právní a skutkovou otázku týkající se toho, zda výraz „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ byl definován dostatečně přesně, aby odpovídal zásadě částečného užívání, zatímco Tribunál dospěl v rozsudku ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950) k opačnému závěru. Žalobkyně tvrdí, že tento závěr se stal konečným, neboť nebyl zpochybněn v rámci kasačního opravného prostředku proti tomuto rozsudku. Žalobkyně má za to, že odvolací senát se tedy neprávem snažil argumentovat v tom smyslu, že vzhledem k tomu, že televizor může být považován za příklad přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu, je tento výraz přijatelný. Mimoto tento argument nepředstavuje platnou odpověď na závěr Tribunálu, podle něhož je výraz „přístroj pro reprodukci zvuku a obrazu“ s ohledem na zásadu částečného užívání příliš široký. Zásada částečného užívání se uplatní totiž právě proto, že v rámci tohoto „druhového“ výrazu lze rozlišit podkategorie, které mohou být považovány za samostatné.
- 26 Žalobkyně má za to, že skutečnost, že odvolací senát v bodě 19 napadeného rozhodnutí prohlásil, že zásada částečného užívání, zakotvená Tribunálem, není v projednávané věci již relevantní, představuje další příklad porušení čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009.
- 27 EUIPO uvádí, že napadené rozhodnutí objasňuje určité koncepty, zejména skutečnost, že „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ jsou přístroje, které výlučně nebo hlavně reprodukuje zvuk a obraz najednou, což vylučuje videokamery nebo fotoaparáty. Rovněž uvádí, že odvolací senát měl za to, že výraz „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ je synonymem výrazu „televizor“, a sice výrobku, pro který bylo skutečné užívání zpochybněné ochranné známky prokázáno.
- 28 EUIPO tvrdí, že odvolací senát vyhověl rozsudku ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), tím, že zkoumal, zda lze v rámci kategorie „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ rozlišit nějakou homogenní podkategorii výrobků, kterou lze považovat za samostatnou. Odvolací senát však nemohl takovou podkategorii identifikovat, protože uvedená kategorie zahrnovala pouze jediný druh výrobků, v projednávané věci televizory. EUIPO dodává, že ani žalobkyně takovou podkategorii nenavrhovala.
- 29 EUIPO doplňuje, že zahrnutím promítacích přístrojů, DVD přehrávačů a videopřehrávačů do kategorie „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ vedle televizorů, by bylo možné dosáhnout „alternativního vysvětlení“ smyslu výrazu „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“. Má však za to, že tyto tři druhy výrobků se dostatečně neliší, aby mohly tvořit soudržné kategorie nebo podkategorie, které by mohly být považovány za samostatné. Jinými slovy, v rámci kategorie „přístroje pro reprodukci zvuku

a obrazu“ nelze provést podstatné členění. Důkaz o skutečném užívání zpochybněné ochranné známky pro televizory, promítací přístroje, DVD přehrávače a videopřehrávače se tedy vztahuje na celou výše uvedenou kategorii. EUIPO v této souvislosti uvádí, že odvolací senát v bodě 41 prvního rozhodnutí konstatoval, že skutečné užívání zpochybněné ochranné známky bylo prokázáno pro promítací přístroje a přenosné DVD přehrávače.

- 30 Je třeba uvést, že judikatura již zdůraznila význam, který má zásada překážky věci rozsouzené jak v unijním právním řádu, tak ve vnitrostátních právních rádech. Za účelem zajištění stability práva a právních vztahů i řádného výkonu spravedlnosti je totiž důležité, aby soudní rozhodnutí, která se po vyčerpání možných opravných prostředků nebo po uplynutí lhůt stanovených pro tyto opravné prostředky stala konečnými, již nemohla být zpochybněna (viz rozsudek ze dne 19. dubna 2012, *Artegodan v. Komise*, C-221/10 P, EU:C:2012:216, bod 86 a citovaná judikatura).
- 31 V tomto kontextu již bylo rozhodnuto, že na jedné straně se překážka věci rozsouzené váže pouze ke skutkovým a právním otázkám, které byly skutečně nebo nutně rozhodnuty dotčeným soudním rozhodnutím, a na druhé straně, že se netýká pouze výrokové části tohoto rozhodnutí, ale váže se k jeho odůvodnění, jež je nezbytnou oporou jeho výrokové části, takže je od ní neoddělitelné (viz rozsudek ze dne 19. dubna 2012, *Artegodan v. Komise*, C-221/10 P, EU:C:2012:216, bod 87 a citovaná judikatura).
- 32 Pokud jde o jiné výrobky, na které se vztahuje první rozhodnutí, než jsou „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“, a sice „reproduktory“, „akustické měniče“, „zesilovače zvuku“, „počítače“, „obrazovky“, „televizory“ a „gramofony“, z rozsudku ze dne 10. prosince 2015, *Vieta* (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), vyplývá, že Tribunál potvrdil závěr odvolacího senátu obsažený v prvním rozhodnutí, podle něhož byl pro uvedené výrobky podán důkaz o skutečném užívání zpochybněné ochranné známky. Ostatně tento závěr nebyl v rámci projednávané věci zpochybněn.
- 33 Pokud jde o „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“, z bodů 63 až 68 rozsudku ze dne 10. prosince 2015, *Vieta* (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950) vyplývá, že Tribunál měl za to, že tento výraz neoznačuje přesnou a ohraničenou kategorii výrobků, jak tvrdí odvolací senát v bodě 46 prvního rozhodnutí, ale širokou kategorii audiovizuálních a elektronických výrobků. Na základě judikatury citované v bodě 61 rozsudku ze dne 10. prosince 2015, *Vieta* (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), dospěl Tribunál v bodě 68 téhož rozsudku k závěru, že pro tyto přístroje nebyl podán důkaz o skutečném užívání zpochybněné ochranné známky.
- 34 Tribunál na základě vyvození důsledků z úvah a závěrů, uvedených v bodech 32 a 33 výše, v bodě 69 rozsudku ze dne 10. prosince 2015, *Vieta* (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950) a bodu 1 výroku téhož rozsudku rozhodl, že první rozhodnutí musí být zrušeno v části, v níž se zamítá odvolání podané proti rozhodnutí zrušovacího oddělení zamítajícím návrh na zrušení zpochybněné ochranné známky pro „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“.
- 35 Vzhledem k tomu, že rozsudek ze dne 10. prosince 2015, *Vieta* (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), nabyl právní moci, neboť nebyl předmětem kasačního opravného prostředku, je třeba konstatovat, že založil překážku věci rozsouzené. V této souvislosti je nutné upřesnit, že konstatování Tribunálu v rozsudku ze dne 10. prosince 2015, *Vieta* (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), týkající se dosahu výrazu „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ a neexistence důkazu o skutečném užívání zpochybněné ochranné známky pro tyto přístroje (viz bod 33 výše), byla určující pro odůvodnění bodu 1 výroku uvedeného rozsudku, kterým bylo první rozhodnutí částečně zrušeno. Vztahuje se na ně tedy překážka věci rozsouzené, založená rozsudkem ze dne 10. prosince 2015, *Vieta* (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950) a je na ně nutné nahlížet tak, že o nich již bylo s konečnou platností rozhodnuto.
- 36 Kromě toho byl EUIPO na základě čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 povinen přijmout opatření, aby vyhověl rozsudku ze dne 10. prosince 2015, *Vieta* (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950).

- 37 Podle ustálené judikatury zrušující rozsudek působí *ex tunc*, a odnímá tím tedy se zpětnou účinností zrušovanému aktu právní účinky [viz rozsudek ze dne 25. března 2009, Kaul v. OHIM – Bayer (ARCOL), T-402/07, EU:T:2009:85, bod 21 a citovaná judikatura].
- 38 Z téže judikatury vyplývá, že aby vyhověl zrušujícímu rozsudku a aby byl tento rozsudek vykonán v celém rozsahu, je orgán, který je autorem zrušeného aktu, povinen dodržet nejen výrok rozsudku, ale i odůvodnění, které k němu vedlo a tvoří jeho nezbytnou oporu v tom smyslu, že je nezbytné pro určení přesného smyslu toho, co bylo rozhodnuto ve výroku. Právě toto odůvodnění totiž identifikuje konkrétní ustanovení považované za protiprávní a uvádí přesné důvody protiprávnosti konstatované ve výroku, které musí dotyčný orgán vzít v úvahu, nahrazuje-li zrušený akt [rozsudky ze dne 13. dubna 2011, Safariland v. OHIM – DEF-TEC Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-262/09, EU:T:2011:171, bod 41, a ze dne 8. června 2017, Bundesverband Deutsche Tafel v. EUIPO – Tiertafel Deutschland (Tafel), T-326/16, nezveřejněný, EU:T:2017:380, bod 19].
- 39 V projednávané věci je nutné konstatovat, že odvolací senát řádně vyhověl rozsudku ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), když v bodě 14 napadeného rozhodnutí prohlásil, že první rozhodnutí se stalo pravomocným, pokud jde o „reproduktory“, „akustické měniče“, „zesilovače zvuku“, „počítače“, „obrazovky“, „televizory“ a „gramofony“, a že skutečné užívání zpochybněné ochranné známky bylo tudíž pro tyto výrobky prokázáno.
- 40 Odvolací senát rovněž řádně vyhověl rozsudku ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), když měl v bodě 13 napadeného rozhodnutí za to, že mu v návaznosti na částečné zrušení prvního rozhodnutí Tribunálem přísluší přijmout nové rozhodnutí, co se týče „přístrojů pro reprodukci zvuku a obrazu“, jelikož řízení o odvolání, které bylo u něj podáno žalobkyní, již není ukončeno, pokud jde o tento konkrétní aspekt věci.
- 41 Naproti tomu odvolací senát přijetím napadeného rozhodnutí zjevně nepostupoval v souladu s rozsudkem ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), když v naprostém rozporu s konstatováními Tribunálu, na která se vztahuje překážka věci rozsouzené (viz bod 35 výše), prohlásil, že výraz „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“ má jasný a přesný obsah a vztahuje se pouze na jediný druh výrobků, a sice televizory, a vyvodil z toho, že důkaz o skutečném užívání byl podán pro „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“. Je tudíž také v naprostém rozporu s bodem 1 výroku rozsudku ze dne 10. prosince 2015, Vieta (T-690/14, nezveřejněný, EU:T:2015:950), na který se rovněž vztahuje překážka věci rozsouzené (viz bod 35 výše), že čtvrtý odvolací senát zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí zrušovacího oddělení ze dne 23. srpna 2013, čímž opětovně potvrdil odůvodněnost zamítnutí návrhu na zrušení zpochybněné ochranné známky pro „přístroje pro reprodukci zvuku a obrazu“, jak rozhodlo zrušovací oddělení ve svém výše uvedeném rozhodnutí a poté druhý odvolací senát v prvním rozhodnutí.
- 42 Z toho vyplývá, že prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 je nutné vyhovět.
- 43 Napadené rozhodnutí je tudíž nutné zrušit, aniž by bylo nutné zkoumat druhý žalobní důvod.

K nákladům řízení

- 44 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, se uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a EUIPO neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí čtvrtého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) ze dne 4. října 2016 (věc R 1010/2016-4) týkající se řízení o zrušení mezi společnostmi Sony Computer Entertainment Europe Ltd a Marpefa, SL se zrušuje.**
- 2) **EUIPO se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Collins

Kančeva

Passer

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. února 2018.

Podpisy.